

Arrest

nr. 128 901 van 8 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X, voogd van de niet begeleide minderjarige kinderen X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in de hoedanigheid van voogd van X en X, die verklaren van Congolese nationaliteit te zijn, op 11 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 3 februari 2014 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. DELVAUX en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juni 2009 boden verzoekers zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarna op 19 juni 2009 een voogd werd aangesteld.

1.2. Op 17 september 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing, houdende een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

1.3. Op 7 oktober 2009 dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van 17 september 2009. Met de arresten nr. 34 785 en nr. 34 787 van 25 november 2009 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing.

1.4. Op 11 december 2009 diende verzoekers' hun voogd een aanvraag in voor de afgifte van een aankomstverklaring, onder verwijzing naar het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.5. Op 14 januari 2010 werd een aankomstverklaring aan verzoekers afgegeven, waarbij zij tot verblijf werden toegelaten tot 12 april 2010. Voormelde aankomstverklaring werd vervolgens herhaaldelijk met drie maanden verlengd tot 12 oktober 2011.

1.6. Op 27 oktober 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

1.7. Op 14 november 2012 werd een aanvraag ingediend in toepassing van artikel 61/18 van de vreemdelingenwet. Op 4 december 2012 werden verzoekers gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.8. Op 15 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing houdende een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

1.9. Verzoekers' hun voogd diende een nieuwe aanvraag in, in toepassing van artikel 61/15 van de vreemdelingenwet, waarna verzoekers op 16 januari 2014 werden gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.10. Op 3 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing houdende een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Dit zijn de bestreden beslissingen.

“Artikel 7, alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene en haar broer, MKJ, (6.440.683) arriveerden in België op 30/05/2009. Ze kregen op 03/06/2009 een voogd toegewezen. Deze diende op 22/07/2009 een aanvraag in voor de toepassing van de omzendbrief van 15/09/2005. Omwille van de jonge leeftijd van de kinderen, legde de oom samen met de voogd een verhoor af op 08/09/2009.

Rekening houdend met alle elementen in het dossier en de verworven informatie werd op 17/09/2009 een bijlage 38 afgeleverd, waartegen op 09/10/2009 een beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 25/11/2009 volgde een arrest van de RvV met een vernietiging van de beslissing tot afgifte van de bijlage 38. Op 11/12/2009 diende de voogd een nieuwe aanvraag in voor de toepassing van de omzendbrief van 15/09/2009, waarna beide kinderen in eerste instantie in het bezit werden gesteld van een aankomstverklaring.

Na verder onderzoek en op basis van alle elementen in het dossier werd besloten om op 27/10/2011 over te gaan tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Immers werd bepaald dat, rekening houdend met het hoger belang van de 2 kinderen, de duurzame oplossing niet bestond in een noodzakelijk verblijf in België maar in een spoedige terugkeer naar hun land van herkomst alwaar ze herenigd konden worden met hun ouders of grootouders. De voogd kon op 17/11/2011 kennis nemen van deze beslissing en haar motivatie via haar gemeente van woonplaats. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 14/11/2012 doet de voogd vervolgens beroep op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het koninklijk besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Beide kinderen werden gehoord. De kinderen gaven tijdens dit gehoor duidelijk aan dat zij hun ouders en grootouders missen en graag willen terugkeren naar Congo. Ook met de oom vond een onderhoud plaats.

Rekening houdend met hun verklaringen en met een grondige analyse van alle elementen in het dossier kon de genomen beslissing van 27/10/2011 niet omgezet worden in een positieve beslissing, d.i. een machtiging tot verblijf in België.

Er werd geoordeeld dat de duurzame oplossing bestond in een spoedige terugkeer naar Congo alwaar betrokkene en haar broer konden herenigd worden met hun ouders en/of grootouders of eventueel opgenomen konden worden in het weeshuis "La Cité des Jeunes Don Bosco". Deze instelling had immers op 11/12/2012 zijn akkoord gegeven voor de opvang van de kinderen en er werd voor hen een plaats gereserveerd in afwachting van hun terugkeer. Het bevel tot terugbrenging dd. 15/01/2013 werd betekend aan de voogd op 30/01/2013.

De voogd was akkoord met deze beslissing en heeft de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens verzocht om hulp bij de uitvoering van deze beslissing. Desalniettemin bleven betrokkene en haar broer klaarblijkelijk op het Belgisch grondgebied en werd een vrijwillige terugkeer niet gerealiseerd. Inmiddels zijn beide kinderen toegewezen aan een andere voogd en verblijven zij nog steeds bij hun oom Junior (de broer van hun vader) in België.

Op 17/12/2013 dient deze voogd een nieuwe aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981. Zij verwijst hierin naar de beslissingen die genomen werden in het verleden en stelt dat hierbij onvoldoende rekening werd gehouden met elementen die bijdragen tot een beslissing in het belang van een kind. Een opname in een weeshuis in Kinshasa kan hen niet worden opgedrongen. De kinderen hebben recht op informatie en in de mate van het mogelijke dient voldoende rekening te worden gehouden met de zienswijze en de mening van de kinderen. Volgens de voogd geven de kinderen duidelijk aan dat ze hun ouders missen en het blijft moeilijk om te begrijpen waarom hun ouders en grootouders niet voor hen kunnen zorgen. Ze geven aan dat ze bij hun oom en in zijn gezin willen blijven wonen.

Verder stelt de voogd dat er over de ouders van betrokkene en haar broer geen nieuws meer is. Aangaande de bezorgdheden die er waren in het verleden over de opvoedingssituatie bij oom Junior, stelt de voogd dat een positief evolutieverslag vanuit de Bijzondere Jeugdzorg onlangs werd afgeleverd. Een verder hulpaanbod wordt met alle betrokken partijen overwogen.

Bij haar aanvraag voegt de voogd volgende documenten toe: een kopie van het evolutieverslag dd. 05/09/2013 van de bijzondere jeugdzorg. Alsook een kopie van een handgeschreven brief van de grootvader van de kinderen, opgemaakt op 16/10/2013 waarbij de grootvader verwijst naar zijn schrijven van 2009 en opnieuw vraagt aan oom junior (zijn zoon) voor de kinderen te willen zorgen. Van de vader van de kinderen geen spoor en geen nieuws.

Conform artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en artikel 110septies van het Koninklijk Besluit van werden betrokkene en haar broer gehoord in aanwezigheid van de voogd op 16/01/2014. De oom werd niet gehoord.

Betrokkene stelt dat ze alleen nog aan de telefoon gesproken heeft met haar mama en papa maar niet meer weet hoe lang dit geleden is. Ze zijn niet meer op bezoek geweest hier in België bij oom Junior. Met oma en opa heeft ze ook nog getelefoneerd maar hoe lang dit geleden is, weet ze niet meer. Zij stelt dat zij niet meer terug wil naar Congo omdat het hier veel leuker is.

Als aan haar broer gevraagd werd of hij nog contact heeft gehad met zijn mama en papa, antwoordt hij ja, enkele dagen geleden. Op de vraag of zij nog op bezoek geweest zijn hier in België antwoordt hij, ja, één keer, lang geleden. Met zijn oma en opa heeft hij ook nog gesproken aan de telefoon vorige week. Hij wil niet terug gaan naar Congo. Hij vindt het hier leuk en kan leuke dingen doen.

De voogd komt tussen en stelt dat het een beetje vreemd is dat M zegt: het is al heel lang geleden dat ik mama en papa aan de telefoon heb gehad en dat J zegt vorige week. Betrokkene corrigeert daarop hetgeen haar broertje gezegd heeft en stelt dat J dit gezegd heeft omdat hij dat niet zeker weet.

Bij het gehoor op 16/01/2014 voegt de voogd nog toe dat noch de grootouders, noch de ouders voor de kinderen zullen zorgen. Wat zij sterk ervaart bij de oom is dat hij die opdracht heeft gekregen van de familie. Daarnaast verwijst zij ook naar de beleving van de kinderen over een mogelijke terugkeer naar Congo en dit rekening houdend met het feit dat zij hier inmiddels al zo lang zijn en de ontwikkelingsfase waarin zij zitten. Kunnen zij zich dit allemaal wel goed herinneren? Zij zijn in de war. Voor hen is oom Junior hun papa. De kinderen kunnen hier volgens de voogd niet zomaar weggehaald worden. Betreffende de contacten met de ouders en hun verblijfplaats, verwijst de voogd naar de verklaringen van oom Junior en hetgeen de grootouders hieromtrent meedelen. Volgens de voogd kan je kinderen het recht, hen te laten opgroeien bij familie, niet ontnemen. Zolang er familie is (hier of daar) dan kan je "Don Bosco" niet als alternatief voorop stellen. Het is de keuze van de familie om ofwel akkoord te zijn met een terugkeer naar Congo alwaar zij opgroeien bij hun familie, ofwel hier (met mogelijks illegaal verblijf). De voogd stelt verder dat waar in het verleden de precaire situatie bij de oom een reden was te besluiten tot een snelle terugkeer, dit zeker nu niet meer het geval is.

Rekening houdend met de elementen die de voogd aanbrengt in haar aanvraag en tijdens het gehoor op 16/01/2014, met de verklaringen van betrokkene en zijn zus, en rekening houdend met hun hoger

belang, kan men ook nu nog steeds niet stellen dat de duurzame oplossing noodzakelijk bestaat uit een verblijf in België en er geen andere oplossing te overwegen valt.

Sinds de laatste beslissing van 15/01/2013 is er niets gewijzigd; er worden geen nieuwe objectieve elementen toegevoegd die deze beslissing kunnen doen ombuigen in een positieve beslissing.

De grootouders wonen en leven nog steeds in Congo. Hun situatie is ongewijzigd. Dat de kinderen telefonisch contact hebben met de grootouders staat vast. Ook de voogd stelt dat hierover geen twijfel bestaat.

De verklaringen van de kinderen aangaande de mogelijke contacten met hun biologische ouders daarentegen, zijn niet gelijklopend en bovendien anders dan hetgeen zij in het verleden verklaarden. Rekening houdend met de erg jonge leeftijd van de kinderen is het toegestaan dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de nodige omzichtigheid te werk gaat.

De indruk wordt gewekt dat de kinderen onder druk van de familie bepaalde verklaringen afleggen.

Onze dienst heeft dan ook ernstige twijfels aangaande de waarachtigheid van de verklaringen van zowel betrokkene als haar broer over de werkelijke contacten met hun ouders en over het feit dat zij liever niet terugkeren naar Congo. Dat de kinderen recht hebben op informatie en dat in de mate van het mogelijke voldoende rekening moet gehouden worden met de zienswijze en de mening van de kinderen, zoals de voogd in haar aanvraag opmerkt, is in de gegeven omstandigheden op zijn minst moeilijk te noemen.

De documenten die de voogd toevoegt aan de aanvraag zijn niet van die aard dat zij een duurzaam verblijf in België rechtvaardigen. De voogd bewijst op geen enkele manier dat zij conform artikel 479 van de Programmawet voogdij, de nodige maatregelen heeft genomen de familieleden (d.i. in eerste instantie de ouders) van de kinderen op te sporen. De brief van de grootvader die bij deze aanvraag wordt toegevoegd heeft een louter gesolliciteerd karakter en geen enkele bewijswaarde. Dat zij niet kunnen instaan voor de zorg en opvang van de kinderen, alsook dat er geen nieuws is over hun zoon, de vader van de kinderen, wordt niet op een objectieve bewijskrachtige manier bewezen. Het argument dat de oom hier in België de opdracht krijgt om voor de kinderen te zorgen en dat hij hier niet onderuit kan, voldoet hier niet.

Zowel de familieleden van de kinderen alsook de voogd(en) hebben op voldoende wijze kunnen kennismaken van de genomen beslissingen en de motivatie in het verleden. Desalniettemin bleven zij op het Belgisch grondgebied en werd geen uitvoering gegeven aan de genomen beslissingen. De duur van verblijf in België kan geenszins aangerekend worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De periode die verstreken is, kan enkel aangerekend worden aan de entourage van de kinderen en aan hun vastberadenheid de kinderen kost wat kost in België te willen houden en dit ondanks de Belgische overheid die hierover anders beslist.

De beslissingen die in het verleden werden genomen, werden steeds genomen in eerste instantie rekening houdend met het hoger belang van het kind en met hun nog erg jonge leeftijd. Dat de voogd en de familieleden hierover anders oordelen betekent niet dat de duurzame oplossing om die reden bestaat in het toekennen van een machtiging tot verblijf in België conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980. Wij verwijzen hierbij eveneens naar wat de RvV gesteld heeft in haar arrest nr. 96554 van 4 februari 2013 in de zaak RvV 102 520/II "De Raad ziet voorts niet in, gelet op de gegevens waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte, waarom deze nog verder onderzoek zou moeten voeren naar de situatie van verzoekster. De zorgvuldigheidsplicht gaat immers niet zo ver dat, wanneer het bestuur over voldoende elementen beschikt om met kennis van zaken te oordelen over een aanvraag, het alsnog verder onderzoek zou moeten voeren, (nr. 76319 van 29 februari 2012) " (RvV. nr. 76319 van 29 februari 2012).

Net zoals bij de beslissing van 15/01/2013 werd gesteld, is de DVZ bereid in te staan voor de praktische organisatie van een terugkeer naar Kongo, in het weeshuis "La Cité des jeunes Don Bosco" in Kinshasa. Dit instituut maakt deel uit van de (Don Bosco-instellingen en één van de doelstellingen die men oa. vooropstelt is de reïntegratie van kinderen die vanuit België teruggekeerd zijn. Dit sluit aan bij de voorwaarden van artikel 61/14, §2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door de wet van 12 september 2011, dat de duurzame oplossing onder andere definieert als de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf met garanties op adequate opvang en verzorging, bepaald door zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij

door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties.

Rekening houdend met al bovenstaande en in het bijzonder met het hoger belang van de kinderen, stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar bovenvermeld instituut voorop.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, desgevallend bij de ouders of opname in de instelling Don Bosco kunnen uw pupil en zijn zus bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM en in geval van een opvang in Don Bosco op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeer dossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer..."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie op, die luidt als volgt:

"De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel tot terugbrenging, genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of ont er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde 2evallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. " (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981 als volgt luidt: (...).

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. In casu werpt de verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat voormelde schendingen niet kunnen worden aangenomen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren."

2.2. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat men voor verzoekende partij een beroep wenst te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de voogd daartoe een aanvraag heeft ingediend. Deze bepalingen maken deel uit van het "hoofdstuk VII – Niet-begeleide minderjarigen" van de vreemdelingenwet, ingevoegd door de wet van 12 september 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling (BS 28 november 2011). Deze wet schrijft voor

dat een duurzame oplossing moet worden bepaald die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast, en beschermt die minderjarige tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bij de artikelen 61/17, 61/18 en 74/16 van de wet van 15 december 1980 aan de minister of zijn gemachtigde toevertrouwde beslissingsbevoegdheid in het kader van zijn bevoegdheden inzake vreemdelingenpolitie wordt beperkt door de verplichting om een duurzame oplossing te bepalen die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast (GwH 18 juli 2013, nr. 106/2013, B.9.2.).

Aangezien artikel 61/18 van de vreemdelingenwet bepaalt dat hetzij een bevel tot terugleiding moet worden afgegeven aan de voogd indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is, hetzij een verblijfsdocument met een tijdelijke geldigheid moet afgeven indien de duurzame oplossing niet bepaald is, en verzoekende partij in het kader van de uiteenzetting van haar middelen precies uiteenzet dat de terugkeer naar Congo niet kan worden beschouwd als een duurzame oplossing in haren hoofde, moet de grond van de zaak worden onderzocht en kan de exceptie niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert een enig middel aan:

“M.b.t. het belang van verzoekende partij bij het verzoek tot nietigverklaring. Verzoekende partijen hebben er alle belang bij om de nietigverklaring te vragen van de bestreden beslissing gezien, indien zij dit niet doen, hun meest elementaire mensenrechten in gevaar komen. Verzoekende partijen worden als minderjarige in illegaal verblijf gelaten, tot hun 18 jaar, hetgeen niet in het belang is van de minderjarigen. Verzoekende partijen hebben aldus een geldig en voldoende belang. Hun belang is persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig. M.b.t. de machtsoverschrijding en m.b.t. de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen. De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519). Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

De voogd van verzoekende partijen heeft in haar aanvraag een beroep gedaan op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 91/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Door aan de voogd een bevel tot terugbrenging binnen de dertig dagen van beide minderjarigen (een bijlage 38) te betekenen schendt de Staatssecretaris de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15de druk, 1999, p. 52. Verzoekende partijen vinden de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de beslissing van de CGVS. Hoe dan ook is de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk te noemen en getuigt deze niet van goed bestuur. De Staatssecretaris houdt weinig of geen rekening met de argumenten van de voogd in haar aanvraag. De Staatssecretaris baseert haar beslissing op de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Wet van 15.12.1980 (hieronder weergegeven) : (...). In acht genomen de door de voogd en de minderjarigen aangevoerde argumenten, is de beslissing van de Staatssecretaris - bevel tot terugbrenging - bijlage 38 - niet redelijk, noch zorgvuldig en niet in overeenstemming met de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet. Het is duidelijk dat de duurzame oplossing voor de minderjarige zich in België bevindt en niet in Congo.

De ouders van beide minderjarigen zijn blijkbaar vermist. De minderjarigen hebben enkel contact met de grootouders. Er is geen reden om te twifelen aan het feit dat de kinderen geen contact meer hebben met hun op ouders.. Aldus dient dit gegeven haar bewijswaarde te behouden. Enkel op basis van de naam van de ouders en het land van herkomst is het onmogelijk om de ouders op te sporen. Geen organisatie, ook niet van de dienst tracing van het rode Kruis is op basis van die beperkte gegevens bij

machte om de ouders van verzoekende partijen op te sporen. DVZ is bij middel van haar diplomatieke contacten in Kinshasa veel beter geplaatst om zelf een onderzoek in te stellen naar de mogelijke verblijfplaats van de ouders in Congo. Zij kan contact laten nemen met de grootouders van de kinderen, doch doet dit niet en legt de bewijslast bij de voogd. DVZ meent dat de kinderen door de familie onder druk werden gezet om bepaalde verklaringen af te leggen omtrent hun ouders. Als dat zo het geval zou zijn, zouden de kinderen eerder dezelfde verklaring afleggen, dan nu, waarbij Jonathan een verklaring aflegt waarbij hij duidelijk in de war was. DVZ houdt onvoldoende rekening met de jonge leeftijd van de kinderen.

Het feit dat het weeshuis Don Bosco de zorg voor de kinderen wil opnemen, betekent niet de duurzame oplossing voor de kinderen aldaar te vinden is. Het is allerm minst aangetoond dat opvang in een weeshuis in Kinshasa meer in het belang van de kinderen is dan de opvang die geboden wordt door de oom van de kinderen die in België woont. De Staatssecretaris baseert haar beslissing op een veronderstelling, niet op concrete elementen. Verzoekende partijen verwijzen naar Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven (...). De kinderen wonen al bijna vijf jaar bij hun biologische familie, hun oom, dewelke zij als een vader zien en erkennen. De kinderen hebben zich aldus op zeer jonge leeftijd aan hun oom gehecht. Door plaatsing in een weeshuis veroorzaakt men een ontwrichting van het gezinsleven, hetgeen een schending van art. 8 EVRM uitmaakt. De motivering van de Staatssecretaris is dan ook niet redelijk, noch zorgvuldig en schendt de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur. In het bij zonder schendt de Staatssecretaris artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet aangezien er geen individueel onderzoek is gebeurd naar de ouders in het land van herkomst, Congo en aldus geen beslissing op basis van het geheel van de elementen heeft plaatsgevonden in het dossier van verzoekende partij. De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd. (schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen)."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding weinig rekening zou hebben gehouden met de elementen dewelke in de aanvraag tot verblijf naar voor werden gebracht. De verzoekende partij meent dat het duidelijk is dat de duurzame oplossing zich in België bevindt en niet in Congo. De verzoekende partij houdt voor dat er geen redenen zijn om te twijfelen aan het feit dat er geen contact meer is met de ouders, terwijl tevens wordt aangevoerd dat de Dienst Vreemdelingenzaken beter geplaatst zou zijn om de ouders op te sporen. De verzoekende partij voert tot slot aan dat zij al bijna vijf jaar bij haar oom woont en ingevolge de bestreden beslissing het gezinsleven wordt ontwricht. Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het

voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels. Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is. In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die betrekking heeft op de inhoud van de bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: (...). Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) aan de verzoekende partij haar voogd diende te worden betekend. Verweerder merkt op dat de in casu bestreden beslissing in wezen twee luiken bevat. Enerzijds wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de minderjarigen niet in het bezit zijn van de vereiste documenten om in het Rijk te blijven en met name noch in het bezit is van een paspoort noch van een visum. Verweerder merkt op dat de verzoekende partij dit motief dat ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing als dusdanig niet betwist. Anderzijds wordt in de bestreden beslissing geantwoord op de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige onderdanen van een derde land, zoals vastgelegd in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het Vreemdelingenbesluit. Overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet wordt besloten dat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België is en wordt een terugkeer naar Congo vooropgesteld alwaar de minderjarigen kunnen worden herenigd met hun familie, dan wel zullen worden opgevangen in een weeshuis, waar de reïntegratie van teruggekeerde kinderen wordt vooropgesteld. Verzoekende partij haar kritiek is uitsluitend gericht tegen dit aspect van de bestreden beslissing. Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de door de voogd en de minderjarige aangebrachte gegevens en stukken en dit zowel bij de aanvraag om machtiging tot verblijf als tijdens het gehoor dat plaatsvond in het kader van deze aanvraag én de vorige aanvraag om toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 61/14 en verdere. Artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding enerzijds werd vastgesteld dat er in het land van herkomst in elk geval nog contact is met de grootouders, terwijl de verklaringen over het contact met de ouders uiteenlopend waren. Vervolgens wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris op zorgvuldige wijze nagegaan dat er in hoofde van de verzoekende partij mogelijkheden van opvang zijn. De verzoekende partij houdt voor dat er geen reden zou zijn om te twifelen aan het feit dat er geen contact meer is met de ouders en zij trachten de verklaring van het kind MKJ -alsdat hij enkele dagen voor het verhoor nog contact had met de ouders en zij tevens reeds een bezoek hadden gebracht in België- te vergoelijken met de verklaring dat Jonathan in de war zou zijn geweest. In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen laat verweerder gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geenszins kennelijk onredelijk werd geconcludeerd dat het er schijn van heeft dat de kinderen onder druk van de familie bepaalde verklaringen afleggen, gelet op het feit dat de verklaringen over de mogelijke contacten met de ouders niet gelijklopend zijn én bovendien verschillen met de verklaringen uit het verleden. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de jonge leeftijd van de kinderen, gelet op het feit dat in de bestreden beslissing als volgt wordt overwogen:

Rekening houdend met de erg jonge leeftijd van de kinderen is het toegestaan dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de nodige omzichtigheid te werk gaat. De indruk wordt gewekt dat de kinderen onder druk van de familie bepaalde verklaringen afleggen. Onze dienst heeft dan ook ernstige twijfels aangaande de waarachtigheid van de verklaringen van zowel betrokkene als haar broer over de werkelijke contacten met hun ouders en over het feit dat zij liever niet terugkeren naar Congo. Dat de kinderen recht hebben op informatie en dat in de mate van het mogelijke voldoende rekening moet gehouden worden met de zienswijze en de mening van de kinderen, zoals de voogd in haar aanvraag opmerkt, is in de gegeven omstandigheden op zijn minst moeilijk te noemen. " Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij kennelijk uit het oog verliest dat de bewijslast op haar rust, om aan te tonen dat de duurzame oplossing zou bestaan in een verblijfsmachtiging in België omdat hetzij de gezinshereniging niet mogelijk is, hetzij omdat er geen garanties van opvang en verzorging zijn in het herkomstland. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding merkt dienaangaande terecht op dat de voogd van de verzoekende partij niet aantoonde de nodige stappen te hebben ondernomen om de ouders van de verzoekende partij op te sporen. De loutere bewering dat het op basis van de naam onmogelijk zou zijn om de ouders op te

sporen, kan uiteraard niet volstaan. Voorts laat verweerder gelden dat de verzoekende partij -benevens een gebeurlijke gezinshereniging met de ouders- motiveert dat de Dienst Vreemdelingenzaken bereid is om in te staan voor de praktische organisatie van een terugkeer naar Kongo, in het weeshuis "La Cité des jeunes Don Bosco" in Kinshasa. Geheel terecht overweegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat een terugkeer naar voormeld weeshuis, alwaar de reïntegratie van de verzoekende partij voorop wordt gesteld, beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 61/14, §2° van de Vreemdelingenwet. Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om in de voorliggende situatie te oordelen dat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België bestaat. Terwijl het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan, uiteraard niet volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. De verzoekende partij voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht. E) verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §. In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Integendeel blijkt uit de bestreden beslissing dat door de voogd van de verzoekende partij geen afdoende poging werd gedaan om de ouders van de verzoekende partij op te sporen, zodat niet zonder meer kan worden uitgesloten dat een gezinshereniging met de ouders mogelijk is. Terwijl de verzoekende partij in elk geval op regelmatige basis contact heeft met de grootouders in het land van herkomst. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd geheel terecht opgemerkt dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de duur van haar verblijf, vermits deze geenszins aan de Dienst Vreemdelingenzaken kan worden aangerekend. Integendeel blijkt afdoende dat aan de verzoekende partij reeds eerder een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) werd afgegeven, doch dat hieraan niet uit eigen beweging gevolg werd gegeven. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen. Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, RACE. 1992, z.p.). Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het grondgebied dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen

en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007). De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij middels de beschouwingen in haar enig middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt te beogen, doch dienaangaande dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken in het kader van onderhavig annulatieberoep. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820). De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben. Gelet op hetgeen voorafgaat dient dan ook te worden aangenomen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op correcte wijze kon besluiten dat een spoedige terugkeer naar het herkomstland voorop dient te worden gesteld, gelet op het feit dat aldaar in elk geval voldoende garanties zijn dat de verzoekende partij adequate opvang en verzorging zal ontvangen. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) aan de verzoekende partij diende te worden betekend. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.”

3.3. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris weinig rekening heeft gehouden met de elementen die in de aanvraag tot verblijf naar voor werden gebracht. De verzoekende partij meent dat het duidelijk is dat de duurzame oplossing zich in België bevindt en niet in Congo. De verzoekende partij houdt voor dat er geen redenen zijn om te twijfelen aan het feit dat er geen contact meer is met de ouders, terwijl tevens wordt aangevoerd dat de Dienst Vreemdelingenzaken beter geplaatst is om de ouders op te sporen. De verzoekende partij voert tot slot aan dat zij al bijna vijf jaar bij haar oom woont en ingevolge de bestreden beslissing het gezinsleven wordt ontwricht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het past om even de bepalingen van artikel 61/18 van de vreemdelingenwet in herinnering te brengen. Dit artikel stelt dat hetzij een bevel tot terugleiding moet worden afgegeven aan de voogd indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is, hetzij een verblijfsdocument met een tijdelijke geldigheid moet afgeven indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Artikel 61/14, 2° omschrijft het begrip “duurzame oplossing” als volgt:

- “- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en*

*zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet.”*

In de bestreden beslissing wordt in essentie gesteld dat de duurzame oplossing erin bestaat de minderjarige kinderen terug te brengen naar Don Bosco in Kinshasa.

De Raad onderzoekt bijgevolg, in het hoger belang van de minderjarige kinderen, op basis van welke overwegingen het bestuur op grond van de ingediende aanvraag tot de huidige bestreden beslissing van 3 februari 2014 komt.

3.4. Het bestuur wijdt ruime en gedetailleerde passages in de motivering van de bestreden beslissing aan de historiek en voorgeschiedenis van het dossier. Het bestuur beschrijft hierbij omstandig alle precedentes, voorgaanden en ontwikkelingen in het administratief dossier van verzoekende partij uit het verleden. Dit verleden behelst voor het leeuwendeel een periode die voorafgaat aan de periode van het nemen van de bestreden beslissing van 3 februari 2014.

De Raad merkt hierbij op dat uit de beschrijving van de historiek van het dossier niet zonder meer een duurzame oplossing afgeleid kan worden.

3.5. Uit de brief van de grootouders kan evenmin afgeleid worden wat precies maakt dat de terugbrenging van de verzoekende partij naar Don Bosco in Kinshasa de meest geschikte duurzame oplossing is. Vooreerst omdat de brief een gesolliciteerd karakter heeft en bijgevolg geen bewijswaarde heeft. Te meer, wanneer men de brief alsnog in ogenschouw neemt, nu die grootouders precies vragen dat de oom voor de minderjarige kinderen moet zorgen in België omdat zij te oud zijn en de middelen ontberen. Hoewel de brief geen bewijswaarde heeft, toont de brief evenmin aan dat de gekozen oplossing uit de bestreden beslissing de duurzame oplossing is dewelke de vreemdelingenwet in artikel 61/14, 2° beoogt.

3.6. Het bestuur stelt verder dat de kinderen onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd bij het verhoor in het kader van hun procedure. Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen die de jonge kinderen zouden afgelegd hebben, geldt dat deze bezwaarlijk tegen de kinderen gebruikt kunnen worden. Het belang van de kinderen verhindert dit. Dit element is evenmin van die aard dat op basis van de tegenstrijdige of warrige verklaringen van deze minderjarige kinderen precies kan besloten worden dat de terugbrenging naar Don Bosco in Kinshasa in hun geval de duurzame oplossing biedt die de wet verlangt.

3.7. Het bestuur motiveert voorts dat gelet op de voorgeschiedenis de kinderen *‘in feite reeds eerder België hadden moeten verlaten hebben’*. Ook dit gegeven kan bezwaarlijk als grond ter schraging van de bestreden beslissing gelden ten aanzien van minderjarige kinderen die onder voogdij staan. De kinderen kan immers geen verwijt gemaakt worden, de voogd al evenmin, zelfs indien deze zich niet naar behoren van haar wettelijke taak heeft gekwet. Het element dat de kinderen reeds lang hadden moeten weg zijn uit het Rijk is dan ook geen element dat bijdraagt tot het besluit dat een terugbrenging naar Don Bosco in Kinshasa de duurzame oplossing is.

3.8. Al evenmin geldt dat in het kader van de zoektocht naar een de duurzame oplossing, het gegeven of de voogd haar wettelijke taak al dan niet naar behoren heeft uitgevoerd, of dat het bestuur daar kritiek op heeft, zou betekenen, dat het bestuur zelf ontslagen is van de plicht de redenen en toelichting te geven waarom *“de terugbrenging naar Don Bosco in Kinshasa voor verzoekers in casu”* nu precies de wettelijk duurzame oplossing is die artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet verlangt. Bovendien merkt de Raad op dat het bestuur in de bestreden beslissing stelt dat Don Bosco akkoord is gegaan om de kinderen op te vangen en ze in een familiale structuur te begeleiden en dat de DVZ hierbij zou helpen. Het bestuur verwoordt het als volgt: *“Net zoals bij de beslissing van 15/01/2013 werd gesteld, is de DVZ bereid in te staan voor de praktische organisatie van een terugkeer naar Congo, in het weeshuis “La cité des jeunes Don Bosco” in Kinshasa (...).”*

Op basis van voornoemde motieven of bevindingen, uit een beslissing uit het verleden, komt het bestuur tot de conclusie dat zij in Don Bosco in Kinshasa naar behoren opgevangen kunnen worden.

De Raad wijst er echter op dat een akkoord uit een vorige beslissing zonder herneming van dat akkoord in een nieuwe bestreden beslissing, in het kader van een procedure die de terugbrenging van

minderjarige kinderen die onder voogdij staan naar Congo behelst, niet zonder meer aanvaard kan worden en wel om volgende redenen. Vooreerst is de beslissing van 15 januari 2013, waarnaar in huidige bestreden beslissing van 6 februari 2014 wordt verwezen, impliciet doch zeker uit het rechtsverkeer verdwenen is, precies door het bestaan van huidige bestreden beslissing van latere datum betreffende dezelfde minderjarige kinderen in eenzelfde procedure. Daarenboven blijft het akkoord van Don Bosco in huidige bestreden beslissing een bewering van het bestuur, te meer nu het bestuur nalaat om de precieze kenmerken van dit hernieuwd akkoord toe te lichten. De Raad blijft na lezing van de bestreden beslissing immers in het ongewisse over het feit of het bestuur doelt op het oude akkoord, een vernieuwd akkoord, de datum van de totstandkoming, de ondertekenaars, eventuele voorwaarden of bemerkingen en dergelijke meer. Dit is evenwel belangrijk nu de wet letterlijk van de duurzame oplossing verlangt dat deze zich aandient met “*garanties op adequate opvang en verzorging*”, luidens artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar een oud akkoord uit een eerdere beslissing van 15 januari 2013 geeft dan ook niet de ‘specifieke redenen’ weer waarom de voorgestelde oplossing van de terugbrenging naar Don Bosco in Kinshasa, volgens het bestuur, de duurzame oplossing is die de wet vraagt voor de minderjarige kinderen. Het bestuur strandt met dergelijke weergave van de oplossing immers bij een “bewering” en niet bij een oplossing die duurzaam is en de garanties biedt die de vreemdelingenwet in deze duidelijk eist.

3.9. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekende partij kan terugkeren naar Congo alwaar er een volwaardig opvangalternatief is, nu niet werd nagegaan of de minderjarige kinderen bij terugkeer naar Congo over voldoende garanties van adequate opvang en verzorging beschikken alsook de beloofde opvang in een familiale structuur, zoals vereist door artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet. Een en ander klemmt overigens des te meer nu de tracings door het Rode Kruis vooralsnog geen resultaat hebben opgeleverd.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

Het middel is in die mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van 3 februari 2014 houdende het bevel tot terugbrenging worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC